

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாணாழ்வார் வைபவம்.

* கங்கையிற் புனிதமாய காவிரிநதி பாயப்பெறுதலால் ஒப்புயர்வற்ற ஞாய்மைபெற்ற சோழவளநாட்டிலே ராஜகரங்களைந்தனுள் ஒன்றாய், தரும வர்மா வென்னும் செம்பியனுக்குக் குமாரியாய் லீளாதேவி அவதரித்த இடமான உறையூரிலே, துர்மதி வருஷத்தில் கார்த்திகைமாதத்து ரோஹிணி நஷ்டத் தத்திலே திருமாலினது ஸ்ரீவத்ஸத்தின் அம்சமாய் ஒருவர் ஓர் அந்தணுளனது கழனிவிலே நெற்பறிர்க்கதிரில் அவதரித்தார்.

பிறவாதுபிறந்த அத்தெய்வக் குழந்தையை அவ்வூரின் பஞ்சமசாதியிற் பாணர்குலத்துப் பிறந்தானொருவன் பார்த்து நல்வினைப்பயனென்று மகிழ்ந்து எடுத்துக்கொண்டுபோய், மலிதீர்த்து, மருவியகாதல் மனையாளுந்தானுமாக, பசு விற்பால் முதலிய பரிசுத்த ஆஹாரங்களையே கொடுத்துப் பேரவழித்துவந்தான்.

அங்ஙனம் வளர்ந்த இவர் திருமாலருளால் தோன்றியவராதலால், இயற் கையிலே உலகப் பற்றற்று எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகட்டுத் தம் மனத்தை மதுகரமாகியதுமன்றி, தாம் புகுந்த குலத்துக்கு ஏற்ற யாழ்ப் பாடலிலும் தேர்ச்சிபெற்று அதனால் பாணர் என்றே பேர் கூறப்பட்டு, நாரத பகவான்போல ஞானவைராக்கியங்களோடு ஸங்கீத ஸாமர்த்தியமும் முதிர்ந்து நின்றார்.

இவ்வாறிருக்கையில் கிஷ்கிணேசுரர் ரஹஸ்யமாக எழுந்தருளி இவர்க்குத் திருவிஸ்சினை ஸாதித்துச்சென்றார்.

அதனால் மஹாபாகவதோத்தமராகிய இவர் ரங்கநாதனுக்குப் பாடல்திருத் தொண்டு செய்ய உத்தேசித்துப் புறப்பட்டு, தாம் தாழ்ந்த குலத்தில் வளர்ந்

தவராதலால் உபாயகரீவரிமத்தியிலுள்ள ஸ்ரீரங்கதீவ்யசேஷதரத்தில் அடியிடுதற் குத் துணியாமல் தென்றிருக்காவேரியின் தென்கரையில் திருமுகத்துறைக் கெதிரிலே பாழுங்கையுமாக நின்றகொண்டு நம்பெருமானைத் திசைநோக்கித் தொழுது அப்பெருமான் விஷயமாக அநேக தீவ்யகீதங்களை, கண்டமும் கருவியுமொக்க, கேட்பவர் செவியும் மனமும் குளிர், எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்க, கிந்தர கந்தர்வாதியர் வியப்புறப் பாடினர்.

முன்பு திருக்குறுங்குடியில் நாடோறும் பகவத்விஷயமான பாழிசைபாடிக்கைபரிகமென்னும் பண்ணின்பயனால்தன்னைச் சரணமடைந்த ஒரு ப்ராஹ்மரக்ஷஸ்சையும் தீவினைதீர்த்து நற்கதி அடைவித்துத் தானும் பிறவிப்பெருங்கடல் கடந்த 'நம்பாடுவான்' என்னும் ஜாதிரசண்டாளன்போலவே இவ்விழி குலத்தவரும் பக்கியாற் பரவசப்பட்டு நெஞ்சம் நெக்குருகக் கண்கள் ஆநந்த வருவி சொரிய உடல் மயிர்க்கச்செறிய நாடோறும் வைகறையிலேவந்து இசை பாடாநிற்கையில், ஒருநாள், திருவரங்கச்செல்வனுக்குத் தீர்த்தகைங்கரியஞ் செய்கிற லோகஸாரங்கரென்னும் அந்தணர் தலைவர் தீர்த்தங்கொண்டுவருவதற் குப் பொற்குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பொன்னித்துறைபை அடைகையில் அருகிலுள்ள இந்தப் பாணரைப் பார்த்து அருவருத்து 'எட்டச்செல்' என்று பலமுறை பணிக்கவும், இவர் இவ்வுலகத் தொடர்வை மறந்திருந்ததனால் அம்மொழியைச் செவியுறாமல் வானா நின்றிட்டார்.

அச்செய்தியைக் கேள்வியுற்று மூர்க்குணமெனக்கருதி அக்கொண்டது விடாமையைக் குலைக்கத்துணிந்த சாதியபிமானம்மிக்க பல ப்ராஹ்மணர்கள் ஓடிவந்து 'போ போ' என்று பலமுறை கூறவும் அது செவியிற்படாமையாற் பாணகுலதிலகர் சிந்தும் பெயராத நிரசலமாய் இராகம் பாடிக்கொண்டிருக்க, அதுகண்டு அவர்களிற் சிலர் வியந்து : 'இவன் ஞானயோகி அல்லன்; காண போகிறோலும்' என்று நினைத்துப்போக முரட்டுக்குணமுடைய சிலர் 'எப்படியும் இப்பொழுது இவனை இடம்விட்டுத் தூத்தாது விடுவதில்லை' என்று வீரவாதஞ்செய்து இவர்களைப் பல கற்களை எடுத்து இடைவிடாது ஒருங்கே எறிய அவ்வன்சிலைகள் இவருடைய மெல்லுடல்மேல் நன்குபட்டிடவும், இவர், பக்தி வயப்பட்டதனால் சிந்தும் ஸபரஹ்மணர்ச்சியின்றி, சோனைமாரியாக எழு மேகங்களுயுங் கொண்டு இந்திரன் ஏககாலத்திலே பொழிவித்த சிலாவர்ஷத்துக்குச் சற்றும் பின்னிடாத கொவர்த்தனமலைபோலச் சிந்தும் சலியாதிருந்தார். அது கண்டு அமரர்கொண்டோல அனைவரும் அஞ்சி அகன்றனர்.

அப்பொழுது இவரது உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் ஈஷத்தும் வருத்தங் காணப்படவில்லையாயினும் பக்தர்களது அந்தரங்கத்தில் அமர்த்திருக்கின்ற அரங்கநாதனு திருவுள்ளம் மிகக்கலங்க, திருநெற்றியும் இரத்தப் பெருக்குற்றது.

அதனைநோக்கி அர்ச்சகர் மிகவும் பயப்பட்டுக் கோயிலதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்க, அவர்களும் இவ்வுற்பாதச் செய்தியை அரசனுக்குப் போகவிட, மந்திரிக

னோடு பலவிதமாக ஆராய்ந்தும் அரசன் காரணங்காணாது கவன்று ஸ்வாமி திருவடியிலே பாரத்தை வைத்திட்டான்.

அதற்குமுன்னே ஒருநாள், பிராட்டி பெருமானே கோக்கி 'வெகுகாலமாக நம்மை அநவாத பாவனை பண்ணிவருகிற நம் பாணன் புதம்பே நிற்கப் பார்த்திருக்கலாமோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ததற்கு, எம்பெருமான், விண்ணிலே அவரை அருகில் அழைத்துக் கொள்வதாக வாக்களித்திருந்தனன்.

அநந்தரம் அவ்வாறே பிராட்டியின் இஷ்டத்தை கிறைவேற்றவும் பாணரைப் பெருமைப்படுத்தவும், "பகவத் ப்ராப்திக்கு ஜாதி முக்கியமன்று; பக்தியே அமையும்" என்ற ஸகலராஸ்தர ஸாரப்பொருளை நடத்திக்காட்டவும் திருவுள்ளங்கொண்டு திருவரங்கேசன் லோகஸாரங்கமாமுனிவரது கணவில்தோன்றி 'நமக்கு நல்லன்பரான பாண்பெருமானே இழிவாக நினைவாமல் நீர் சென்று தோள்களில் எழுந்தருளப்பண்ணி வாரும்' என்று நியமிக்க, அவர் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திற் கணவிழித்தவளவிலே ஸ்வப்னத்தில் ஸ்வாமி நியமித்ததை நினைந்து அதிர்வித்து, அப்படியே செய்து தாம் பேறுபெறக்கருதி அச்செய்தியை அத்திருப்பதியிலுள்ளார் யாவர்க்குத் தெரிவித்து அவர்களும் உடன்வரச் சென்று திருமுகத்துறையிலே தீர்த்தமாடித் தெளதவஸ்திர முடுத்துப் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளணிந்து காலைக்கடன் கழித்துக் கரையேறிப் பாணர் வழக்கமாக நிற்கின்ற விடத்துச்சென்று அவர் திருவடிகளிலே ஸாக்ஷ டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, 'தேவரீரைத் தம்பிடத்துக்கு எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று நம்பெருமாள் அடியேனுக்குக் கட்டளை யிட்டருளினார்' என்று சொல்ல, பாணர்தலைவர் 'நீசனான அடியேன் திருவரங்கப் பெருநகரை மிதித்திடுவனோ?' என்று தம் சாதிபிழிவைச் சொல்லி மறுத்திட்டனர்.

அப்பால் முனிவர் 'தேவரீர் மிதித்திடவேண்டா; பெருமாள் பெரியதிருவடியின் திருத்தோளில் எழுந்தருளுதல்போலத் தேவரீர் அடியேனானு தோளில் ஏறியருளும்' என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்டவளவிலே பாணர் அளவிறந்த அச்சங்கொண்டு அதனால் உடல் நடுநடுங்கிச் சொற்குழறி 'மஹாபரிசுத்த மூர்த்தியான தேவரீர் அடியேன் திறத்து இங்ஙனங் கூறவொண்ணாது; பாகவதர் பாதத்திலே தலையை வணக்குதற்கு உரிய யானே இக்கொடுத்தொழில் புரிவேன்? இது செய்து பாகவதாபசாரப் படுதலினும் எரிவாய் நாகத்து அழுந்துவது நலமன்றோ?' என்று நைச்சிய வார்த்தைகள் கூறினார்.

அதன்பின் முனிவரர் பகவந்தியமநத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து 'அது அதிகரமிப்பதற்கு உரியதன்று' என்று பகர்ந்து நிர்ப்பந்திக்க, பின்னை வினைப் பாடகர் கடவுளீ கட்டளைக்கு யாதும் மாறு கூறமாட்டாமற் கூப்பியகையராய் அநந்தசயலுக்கே தம்மை அர்ப்பணச்செய்து பாதத்தராய் நின்றிட்டார்.

பின்னர் முனிவரர் பாணநாதரைத் தோளிலேற்றிக்கொண்டு, முக்தனாய்ப் போமவனை ஆதிவாஹீகர் எழுந்தருள் வித்துக்கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்

துக்குச் செல்லுமாறுபோலச் சென்று ரங்கநாதனது திருமுன்பே இறக்கவிட்டனர்.

உடனே முநிலாநாதர் [பாணர்], “இருளகற்று மெழிகதிரான் மண்டலத் தாடேற்றி வைத்தேணிவாங்கி அருள் கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வானான அணியரங்கனது திவ்யமங்கன விநாடிகத்தைப் பாத்தாகேசம் நேத்திரா நந்தமாகத் தேவித்து அதில் ஆழ்ந்து அதன் அழகை அநுபவித்து அவ்வதுபவாதிசயத்தைப் பின்புள்ளவர்க்கும் சிவதமாக்ததற்பொருட்டு “அமலனாதிபிரான்” என்ற திவ்யப்பந்தத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அதன் இறுதியில்,

“கோண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாய் நென்னுள்ளங் கவர்ந்தானே
அண்டர்கோ ணணியரங்க ளென்னமுதினைக்
கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணுவே”

என்று தமது துணியைப் வெளியிட்டு உலகத்தாரை வாழ்வித்து மிகவும் உகப்போடு நிற்கையில், பெரியபெருமான் அத்திருமோனியோடு அவரை அங்கீகரித்தருளத் திருப்பாணாழ்வார் அனைவருங்காண அப்பிரானது திருவடிகளிலே அந்தர்ப்பவித்துக் காய்க்த இரும்பு உண்ட நீராயினார்.

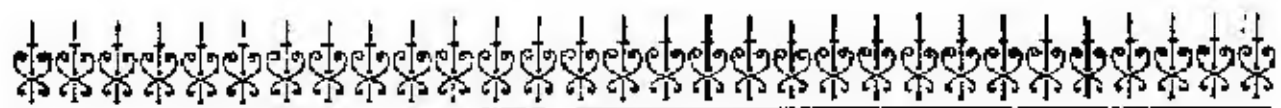
கோபாலன் குழலிசையாற் கோக்களை மகிழ்வித்ததுபோல அக்கோவிந்தனை பாழிசையால் மகிழ்வித்த இவ்வாழ்வார் இவ்வுலகில் வாழ்ந்திருந்தது ஐம்பது வருஷகால மென்பர்.

லோகஸாங்கர் முதலிய பலர் இவ்வாழ்வாரை ஆசரித்து நற்கதி பெற்றனர்.

“காண்பனவு முரைப்பனவு மற்றென்றின்றுக்
கண்ணனையே கண்ணரைத்த கடியகாதற்
பாண்பெருமா ளருள்செய்த பாடல்பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்.”

திருப்பாணாழ்வார் வாய்க்கம் முற்றிற்று.

“கார்த்திகையில் ரோகிணிகாள் காண்மினின்னு காசினியர்!
வாய்த்த புகழ்பாணர் வந்துதிப்பால்—ஆத்தியர்கள்
அன்புடனே தானமல் னாதிபிரான் கற்றதற்பின்
நன்குடனே கொண்டாமே நாள்.”

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச்செய்த அமலனாதிபிரான் தனியன் உரை.

(பெரியநம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்.)

ஸ்ரீ || சூவாடி உருபு உருபு ஹரிம் ஸபாநம்
உருபு கவொரடி உருபு உருபு தானாநா
அருஷுதாம் நயநயொலி உருபு ஹரிநாநா
யொநிநிகாப உருபு உருபு உருபு உருபு உருபு ||

ஆபாதகுட மருபு ஹரிம் சபாநம்
மத்யே கவொருஹிதர் முதிதாந்தராத்மா
அத்ராஷ்ட்ருதாம் நயநயொர் விஷயாந்தரானாம்
யோ நிச்சிகாய மநவை முநிவாஹநம் தம்.

பதவுரை.

ஸ்ரீ	{ யாவொரு	நயநயொ:	
கவொரடி	{ திருப்பாணாழ்வார்	விஷயான	(தமது) திருச்சென்னை
ஹரிநா	{ திருக்காவேரியின்	நாநா	(அப்பெருமானன்றி)
உருபு	நடுவில்	அருஷு	மற்றொன்றையும்
ஸபாநம்	திருச்சென்னைவளர்ந்தருளுகிற	தாம்	காணமாட்டாமையை
ஹரிம்	{ அழகியமணவானப்	நிழலிகாய	அறுதியிட்டருளிஞ்சே,
சூவாடி	{ திருவடி தொடங்கித்	தம்	அப்படிப்பட்ட
உருபு	{ திருமுடியளவாக	உருபு	{ லோகலாபக மஹாமுனியை
உருபு	(கண்குளிர) அதுபலித்த	நம்	{ வாஹமகாக்கொண்ட
உருபு			திருப்பாணாழ்வாரை
அனாநா	{ மகிழ்ந்த சிந்தையராய்	உருபு	செத்திக்கக்கடவேன்.

* திருவாங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையா லடிவரு
டப் பன்னிகொள்ளுங் கருமணியாகிய ரங்கநாதனைக் கண்ணாக்கண்டுகளித்து,
“அமலனாதிபிரா னடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்று தொடங்கி
ஒவ்வொரு பாட்டிலும் ஒவ்வொரு அவயவமாகப் பாதாதிகேசார்தம் அதுப
லித்து, இறுதியில் “என்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே”
என்று இவ்வரிய பெரிய விஷயத்தைக் காணப்பெற்ற எனது தண்களானனவு

இனி வேறொரு பொருளையும் காணமாட்டா' என்று தமது உறுதியை வெளியிட்டருளின திருப்பாணாழ்வாரைச் சிந்திக்கக்கடவேன் என்கிறது.

“முரிவாஹநம்” என்றதன்விவரம் இவ்வாழ்வாரது வைபவத்திலே விரித்துரைக்கப்பட்டது; ஆங்கே காண்க.

(திருமலைநம்பி அருளிச்செய்த தனியன்.)

(அதுசேர்கழிநெடிலடி ஆசிரியன்ருத்தம்.)

காட்டவே கண்டபாத கமலநல் லாடையுந்தி
தேட்டரு முதரபந்தந் திருமார்வு கண்டஞ்செவ்வாய்
லாட்டமில் கண்கள்மேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து
பாட்டினால் கண்வொழும் பாணர்தாள் பரவினோமே.

முனி ஏறி	{ லோகஸாரங்க முனியின் (தோனின்மேல்) ஏறி	கண்டம்	திருக்கழுத்தம்
தனி புகுந்து	தனியே உள்ளே புகுந்து	செம் உராய்	சிவந்த வாயும்
காட்டவே	{ (அம்முனிவரர்) காண்பித்த படியே கண்டு	வாட்டம் இவ்	சோர்வு இல்லாத
கண்ட	{ ஸேவிக்கப்பட்ட	கண்கள்	திருக்கண்களும்
பாத கமலம்	திருவடித்தாமரைகளும்	(ஆகிய இவற்றோடு கூடிய)	
நல் ஆடை	{ விலகணமான திருப்பிதாம்பரமும்	மேனி	திருமேனியை
உந்தி	திருநாபியும்	பாட்டினால்	{ பாசரங்களின் அநுஸந்
தேட்டரும்	கிடைத்தற்கு அரிதான	கண்டு உரையும்	{ தானத்தோடுகூட ஸேவித்து ஆனந்தித்த
உதர பந்தம்	பொன் அரைநாணும்	பாணர்	திருப்பாணாழ்வாருடைய
திரு மார்வு	பிராட்டி வாழ்கிற மார்பும்	தாள்	திருவடிகளை
		பாவினோம்	அதிக்கப் பெற்றோம்.

சீழ்த்தனியனிற் பொருளை விவரிக்கிறது. இத்தனியன் லோகஸாரங்கமா முனிகள் தமது தோளிலே ஏற்றிக்கொண்டு கோயிலுக்குள்ளே சென்று அழகிய மணவாளனுடைய ஸிகலாவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும் நன்கு காட்டியருள, “அமலனாதிபிரான்” என்று தொடங்கித் திருவடிமுதல் ஒவ்வொரு அவயவங்களுக்கும் ஸேவித்து அநுபவிக்கப்பெற்ற திருப்பாணாழ்வாரைத் துதித்தோமென்கிறது.

பாதகமலம்—வடசொல் தொடர். தேட்டரும்—தேதெற்கு முடியாத—தூர்பமான—மிகச்சிறந்த என்றபடி. உதரபந்தம்—வடசொல்தொடர்; திருவயிற்றில் கட்டுகிற பொன்னரைநாண். கண்டம்—கண். ... *

தனியன் உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அ ம ல ன னு தி பி ர ன்.

இத்திவ்யப்ரபந்தம் “அமலன்னுதிபிரான்” என்று தொடங்கப்பெற்றமை யால், முதற் குறிப்பு என்னும் இலக்கணத்தால் இந்நூலுக்கு “அமலன்னுதிபிரான்” என்று திருநாமம் வழங்கலாயிற்று; திருப்பல்லாண்டு, கண்ணிங்ஞ்சிறத்தாம்பு என்பனபோல.

இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் அழகியமண வாள்பெருமாள்நாயனாரும் மணிப்ரவாள நகையில் அருளிக்கெய்த சிறந்த வியாக்கியானங்கள் உள்ளன.

தூப்புல் வேதாந்தநேசிகளும் இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு ‘முரிவாஹந போகம்’ என்னும் திருநாமம்பூண்ட ஓர் வியாக்கியானம் இட்டருளியுள்ளார். அவர் மற்றைப் பிரபந்தங்களைவிட்டு இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் உரை வரையவேண்டிய காரணமென்? என்று பலர்க்கு விசிகிதனை பிறக்கக்கூடும்; இதற்கு ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்வல்ல பெரியோர் கூறுமாறு:—நேசிகன், ஜாதநாச விஷயத்தில் மிக்க விப்ரதிபத்தியுடையார் யிருந்தவர்; அதாவது—தாழ்த்த ஜாதியிற் பிறந்த பாகவதேரத்தமர்களாகிய தொண்டர்கட்குப் பண்டைக்குவம் நீங்கி [அந்த நிஹீரஜாதி கழியப்பெற்று] அந்தணர்களினும் அவர் மேம்பட்டவ ராவர், ஜாதி வேறுபடும்—என்று ஸகஸசாஸ்திர ஸாரப்பொருளை உள்ளபடி உரைத்தருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசாரியர், அழகியமண வாள்பெருமாள்நாயனார் முதலிய ஸதாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு இசைப் பாமல் “நஸூதிபிரா ஹவஜகா விபூலாமவதா: ஸூதா: ஸவ-
வண-ஷு தெஸூதிபிரா பெஹுஹு ஜநாஷிநெ-நருத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகஸதா: ஸம்ருதா: ஸர்வவர்க்ஷைஷு தேருத்ரா: யேஹ்யபக்தா ஜநா-
தநே” என்று பகவத் பக்தியாகிற குணவிசேஷஸதஸத்பாவங்களாலே அபக்ருஷ்ட ஜாதியரை உத்க்ருஷ்ட ஜாதிய வாசகாப்தத்தாலே சொல்லியும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதியரை அபக்ருஷ்ட ஜாதிய வாசகாப்தத்தாலே சொல்லியிருந்தது; இதடியாக பகவத்பக்தரெல்லாரும் ஏகஜாதியரன்றோ வென்று ம்ருதுப்ரஜ்ஞர் நினைப்பார்கள்.....ஜாதி பேதியாது.....திருஸாரபியானனும் கோதவங் கழியாதிறே..... ஸொரா ஸதொ ஜாதெதி-க்யஷாயா ஸ்வ-ஸூவா விநாஸத: ஸாஜா க்யூலிஷு ஹதாநாதிந் சேஷிஷி வவ: வெஷுவதெந ராநுஷு ஸஜாநம் ரூபிஸவத: ஜாத்யாபிஸவதஸூரீ ரூகிகாநெ லவிஷுதி—அதோ ஜாதேதி-க்யஷாயா ஸர்வஸ்யா வா விசாசதா ஸாஜாத் யம் விஷ்ணுபக்தாநாமிதி—நந்தகிதழ்வச: ஸவஷ்ணவத்வேதமாந்யத்வம் ஸமாகம் முநிஸம்பதாஸ ஜாத்யாதித்வம் ஸதஸ்ஸாம்பம்முத்திகாலே பவிஷ்யதி”

என்றிப்படி தமது ரஹஸ்யதர்சனஸாரத்தில் இருபத்தைந்தாவதான ப்ராபாயஸ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் எழுதிவைத்தார். தாயானவர் மகனுல் நமஸ்கரிக்கத் தக்கவளாயினும் ரஜஸ்வலையாயிருக்கும் காலத்தில் அவள் எப்படி அணுகத் தகாதவளாயிருப்பாளோ, அப்படியே நிவிரைவருணத்தில் அவதரித்த ஆழ்வார் முதலிய பாகவதோத்தமர்கள் நமஸ்காரம் முதலிய ஸகல உபசரணங்களும் செய்தற்குரியராயினும் அவர்கள் அந்த மாரீரத்துடன் இருக்குமளவும் அத் தகைய உபசரணங்களுக்கு அவர்கள் உரியரல்லர்; அவர்கள் முக்தி பெற்ற பின்புதான் நமக்கு விபேஷமாக கௌரவிக்கத்தக்கவராவர் என்பது தேசிக னது கொள்கையாயிருந்தது. இதனால், நம்மாழ்வார் திருவடிகளில் அந்த ணர்தலைவரான ஸ்ரீமதூரகவிகள் ஸகலவித பரிசரணங்களும் செய்துகொண் டிருந்தவாற்றிலும் லோகஸாரங்கடாமுனிகள் திருப்பாணாழ்வாரைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டு ஸந்திதிக்கு எழுந்தருளினவாற்றிலும் தேசிகனுக்கு மிக்க ஸம்மய விபரம்பலுணர்ச்சி நெஞ்சிற் குடிக்கொண்டிருந்தது. இக்காலத்தில் நாலெழுத்துக் கற்றவாறே ஸர்வஜ்ஞபாவனைகொண்டு காசையாடை யுடுத்து பாகவத வேஷநாரிகளாய் அஹங்காரமொன்று தவிர வேறொன்று மறியாத ராய், ப்ராஹ்மண ஆஷணமே யாத்திரையாக இருக்கின்ற தொண்டிற் கெட்ட இண்டர் விஷயமாகக் கூறவேண்டுங் கூற்றுக்களைத் தேசிகன் மெய்யடியார்களிற் கிறந்த ஆழ்வார்கள் விஷயத்திலும் கூறி மஹாபசாரத்திற்கு ஆளாயிருந்து வந்ததுபற்றி எம்பெருமான் திருவுள்ளம் மிகவும் புண்பட்டுக்கலங்கி, “மஹாஜ்ஞாதாலாகிய இவர்க்கு ஸகலசாஸ்திர ரஹஸ்யப்பொருள் உண்மையாகத் தெரியவில்லையே; இவரை ஒரு ஸதாசார்யர் திருவடிகளில் ஆசரயிக்கச்செய்து இம்மெய்ப்பொருளை இவர் நெஞ்சிற் பதியச்செய்ய வேணும்” என்பதாக எம் பெருமானுக்குப் பேரரசையுண்டாக அதற்குரிய விரகுகளைச் சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கையில்,—

அக்காலத்திலே கோயிலில் உபயவேதாந்த க்ரந்தப்ரவசநஞ் செய்து கொண்டு வாழ்ந்தருளாதின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை அதிக திருநகூத்தரபூர்த்தி யாலே திருமேனிதளர்ந்து திருமானிகையிலேயே எழுந்தருளியிருக்க; அவரு டைய சிஷ்யர்கள் ஸகலசாஸ்திர ப்ரஸிணர்களாய் ஆங்காங்கு ஸத்ஸம்ப்ரதாய வரித்த விசேஷார்த்தங்களை உபந்யஸித்துவருகையில், தேசிகன், அவ்வார்த்தங் கள் தம் திருவுள்ளத்துக்கு இசையாமையாலே ஒவ்வொரு அர்த்தத்திலும் குசோத்யங்கள் செய்துகொண்டிருக்க, அவர்களும் அவர்க்குத் தினவடங்க விடையளித்தும் அவர் தெளியக்கூணாமையாலே அவர்கள் பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளிலேசென்று இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிள்ளையும் மிகவும் திருவுள்ளம் நொந்து, “நம் தர்சனத்திலே இத்தூப்புற்பிள்ளை ஒருவர் மாத்திரம் இங்ஙனே மதிமயங்கி அபார்த்தங்கள் விளம்புவதே! இவரைச் சீர் திருத்த எம்பெருமான் தான் அருள் புரியவேணும்” என்றிங்ஙனே பவவற்றைத் திருவுள்ளத்திலே நினைத்தருள, ஏற்கனவே தேசிகனை ஸதாசார்யர் திருவடிக

எனிலே ஆராயப்பித்து வாழ்விக்கவேண்டுமென்று மனோரதித்துக்கொண்டிருந்த எம்பெருமான் அன்றிரவு தேசிகனுடைய கனவிலே தோன்றி “பிள்ளாய்! உமக்கு இந்த விரவாமித்ர ஸ்ருஷ்டி ஆகாது; ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், ஆழ்வான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை முதலானருடைய ப்ரபாவங்களைக்கேட்டறிவீரோ? அவர்களுக்குத் தெரியாததொரு ப்ரமாணகதி உமக்குத் தெரியுமா? அவர்களெல்லோரும் கெவலபாஸ்திரங்கனிற்காட்டிலும் ஆழ்வானுடைய ப்ரத்யக்ஷங்களுக்குச் சேர்ந்திருக்கிற சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரபலமாகையாலே தத்வத்திலும் அதுஷ்டாதத்திலும் காதமுனி முகமாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த கட்டளையை உபதேச பரம்பரையாகவே பெற்று அதுவே அணைவாக்கும் உஜ்ஜீவநமாக உபதேசித்தருள்கின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் அஸுரிகையை ஒழித்துப் புதுவழிகளை விட்டுவிடும்” என்று நியமித்தருள, தேசிகன் திருக்கண்விழித்து ‘தந்யோஸ்மி, க்ருதார்த்தோஸ்மி, அதுக்ருஹீ தோஸ்மி’ என்று பலவாறாக ஆரந்தித்துக்கொண்டு, கீழ் தாம்பிள நிலைமைக்கு நொந்துகொண்டு கண்ணுங்கண்ணீருமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிசு எனிலே வந்து விழுந்து படுகாடுகிடக்கையில், அவரும் அருகிலிருந்த முதலிகளைக் கொண்டு தூப்புல்பிள்ளையை எடுக்கச்சொல்லித் திருக்கைகளாலே அணைத்து, ‘உமக்கிப்படி அதுதாபம் பிறந்தபோதே ஸமஸ்தாபசாரங்களும் கழிந்தன; இனி அஞ்சாதேகொள்ளும்!’ என்று ஆர்வலிப்பிக்க, தேசிகனும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளிலே திருவிலச்சினையும் விசேஷார்த்தங்களும் பெற்று, ‘அடியேனுக்குத் திருவாராதநம் ஸாதித்தருளவேணும்’ என்று ப்ரார்த்திக்க, பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் தமக்கு அந்தரங்கமான ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அழைத்துத் தம்முடைய கோயிலாழ்வார் திருக்காப்பை நீக்கச்சொல்லித் தூப்புற் பிள்ளையை நோக்கி ‘நீர் போய்க் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒரு எம்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொள்ளும்’ என்று நியமிக்க, தூப்புல்பிள்ளையும் எழுந்திருந்து ஸந்திதியிலே போய்த் தண்டன்ஸமர்ப்பித்துத் திருக்கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒருவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு பார்க்குமளவில் அந்தத் திருக்கோலம் திருப்பாணாழ்வாராயிருந்தார்; தூப்புல்பிள்ளை அவரைக்கொண்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருமுன்பேகாட்ட, பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் ‘உம்முடைய நெஞ்சைப் பரிஷ்காரமாகச் சீர்திருத்துகைக்காக எம்பெருமான் இங்ஙனே அருள்புரிந்தான்; ஆகையாலே இவரை நித்யமாக ஆரதித்துக் கொண்டு இவருடைய திவ்யப்ரபந்தமான அமலனாதிபிரானுக்கு ஒரு வியாக் கியானமிடும்; ஜாதிரூபணமடியாகவந்த அபசாரமெல்லாம் நியினில் தூசாகும்’ என்று அருளிச்செய்ய, தேசிகன் அந்த ஆசார்ய நியமனத்தைச் சிரமேற் கொண்டு “முநிவாஹநபோகம்” என்ற பெயரால் அமலனாதிபிரான் வியாக் கியானமருளிச்செய்தார்—என்று.

(இவ்வைதிஹ்யத்தில், பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்தாதரத்தில் பிள்ளைலோகா சார்யரைக் கூறுவாருமுண்டு; தேசிகனருளிச்செய்த “லோகார்ய பஞ்சாபத்” என்ற ஸ்தோத்ரமும் ஸேவிக்கத்தக்கது.)

இல்லைவதிறயத்தை வடவாசார்ய வகுப்பினர் பெரும்பான்மையர் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனர் ; அதிகாரஸங்க்ரஹ மென்னும் தேசிகப்பரந்தத்தில் முதற்பாட்டில் “ நம் பாண நாதன் ” என்றவிடத்திற்கு உரை எழுதியவர்—“ [நம் பாணநாதன்] திருப்பாணாழ்வாராகிற நம்முடைய நாதன் ; ‘ முநிவா ஹநன் ’ என்று திருநாமமாம்படியாகவும் ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரென்று திருநாமஞ்சாத்தியருளிபும் தங்கனிருவரிடத்திலும் பெரியபெருமாள் வ்யாமோ ஹஞ் செய்தருளின இச்சம்பந்தத்தையிட்டு விசேஷித்து நம்முடைய நாதனென்று அறுஸந்திக் கிரார் ” என்று வரைந்தமையால் இதுகாரணமாகவேதான் முநிவா ஹநபோக மருளிச்செய்ததும்-என்கிரார்கள். ஆனால் ஒன்றுண்டு யாமுரைப்பது—முநிவா ஹந போகமுடிவில் தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் “ காண்பனவு முரைப் பனவும் ” என்றபாட்டில் “ நாண் பெரியோமல்லோம் நாம் நன்றுந்தீதும் நமக் குரைப்பாருளரென்று நானேவோமே ” என்றருளிச் செய்திருக்குமாற்றை நன்கு ஆராய்ந்தால், நெஞ்சையும் மத்யஸ்தவிலையையிற் செலுத்திப் பார்த்தால் உண்மைவிஷயம் உள்ளத்தேபுகும். நிற்க.

இத்திவ்யப்பரந்தத்தில் முதல் மூன்றுபாட்டுக்கு முதலான அக்ஷரம் அ-உ ம ஆகையால் மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தின் முதல் ௧0 இறுதியானவை என்னும் ரஹஸ்யம் உய்த்துணரத்தக்கது. ...

அமலனாதிபிரான் அடியார்க் கேன்னை யாட்படுத்த

விமலன்*விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன்*

நிமலன்நின்மலன் நீதிவானவன் நீண்மதிளங்கத்தம்மான்*திருக்

கமலபாதம்வந்து என்கண்ணினுள்ளன வொக்கின்றதே. (க)

அமலன்	பரிசுத்தனாய்		ஆசாயிப்பார்க்கு அரியனா
கூதி	ஜகதளரணபூதனாய்	கிமலன்	யிருக்கையாகிற குற்ற
பிரான்	உபகாசகனாய்		மந்து, ஆசுரித பாரதக்
என்னை	(இழிஞ்சுலத்தவனான) என்னை		திரியத்தை வெளியிட்டு
			நிற்குமவனாய்
அடியார்க்கு	{ (தனது) அடியவர்களான	நின்மலன்	{ அடியாருடைய குற்றத்தைக்
	பாகவதர்களுக்கு		காண்கையாகிற தோஷ
ஆள்படுத்த	ஆட்படுத்துகையாலே வந்த		யில்லாத வத்னைனாய்,
விமலன்	சிறந்தபுகரையுடையனாய்		
விண்ணவர்	{ நித்யனூரிகட்குத் தலைவனா	நீதி வானவன்	{ சேஷசேஷி முறைவழுவாத
கோன்	{ யிருந்தவைத்த		படி தியாயமே செல்லும்
	(ஆசுரிதர்கட்காக)	நீன் மதிள்	{ நிலமாண பாமயதத்துக்கு
			கிரவாஹகனாய்
விரை ஆர்	{ பரிமளம் மிக்க சோலைகளை	அரங்கத்து	{ கோயிலிலே (கண்வளர்ந்
பொழில்	{ யுடைய		தருளுகிற)
வேங்கடவன்	{ திருவேங்கடமலையில் வந்து	அம்மான்	{ ஸ்வாமியான அழகிய
	தங்குமவனாய்		மணவாளனுடைய

திருக கமல பாதம்	} திருவடித்தாமரைகளானவை	} { கண்ணின் உள்ளன ஒக்கின்றதே	} என கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தன போலிரா கின்றனவே.
வந்து			

கருத்து:—பெரியபெருமான் திருவடிகளிலமரு மேல்விழுந்து கம்மைப் பரவசமாக்கியவாறு கூறுகின்றார்; இதில். அமலன்; விமலன், நிமலன், நின்மலன் என்ற நான்கு சப்தங்களுக்கும் பொருள் ஒன்றே; நாதபரம்பேசுமாத்நிரம கொள்ளவேண்டும். பரமசிவரீதரான தாம் ஸந்திதிக்குள்ளே புதுவதனால் பெருமானுக்குப் பெருத்த அவத்யம் உண்டாயிடும் என்று அஞ்சியிருந்தவா அந்த பாங்கை தவிராதமை தோற்ற அமலன் என்கிறார். ஹேயப்ரகிபடன்—ஹேயவஸ்துஸம்பந்தத்தால் தனக்கொரு கெடுதி விளைப்பெருதவன் என்கை.

தமது சிறுமையை நோக்காதே நம்மைப் பாகவதர்க்கு ஆட்படுத்தி ஒரு சீரிய பொருளாக ஆக்குகையாலே எம்பெருமானது திருமேனியிற்பிறந்த ஒரு விலகாண தேஜஸ்ஸை அதுபவிப்பார் விமலன் என்கிறார். தனதுடைய ஸ்வம்மான ஒரு சரக்கு மிக்க சிறப்புபெற்றால் ஸ்வாமியின் மேனி ஒளிபெற்றுத் தோன்றுமன்றோ.

பிரமன் சிவன் முதலானோரும் அஞ்சி அணுகவேண்டும்படியான ஐய்வரியம் மிகுந்திருக்கச்செய்தேயும் + குறும்பதுத்த கம்பிக்குக் கூசாதே நித்யஸம் ச்வேஷம் பண்ணலாம்படி தனது சர்வாச்சகணையாகிற ஆசரயணவிரோதி தோஷத்தை மறைத்து "கூலகவாராயீ நாலிலா தவிரிதி—அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதி:" என்றபடி அடியார்க்கு எளியனாயிருக்குந் தன்மையை வெளியிட்டு நிற்குமவன் என்பார் நிமலன் என்கிறார். நின்மலன் என்றது—அடியார்களுடைய குற்றங்களைக் காண்கையாகிற குற்றமில்லாதவன் என்றபடி. அடியார குற்றங்களைக் கண்டாலும் அவற்றை போக்யமாகக் கொள்ளுமவனிறே எம்பெருமான்.

முதலடியில், ஆதி என்றவிடத்துக்கு வியாக்கியான மருளிச்செய்யா நின்ற தேசிகள், "இக்காரணத்வமும் மோகா பாதத்வமும் சத்ர சாமரங்கன்போலே ஸர்வலோக பரணயனுக்கு விசேஷசிஹங்கன்" என்று அருளிச்செய்திருப்பதைக் கண்டுவைத்தும், ஜகத்காரணத்வத்திலும் மோகா பாதத்வத்திலும் பிராட்டிக்கும் ஸாக்ஷாத் அந்வயமுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்!.

லோகஸாரங்கமா முனிவரின் திருத்தோளின்மேல் ஏறின திருப்பாணும் வார் ரோஷித்வத்தைக் கொண்டாடி னுரையொழிய ரோஷத்வத்தைப் பாராட்டவில்லையே; அட்டடியிருக்க "அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்தவிமலன்" என்றது எங்கனே? என்று பாங்கைபிறக்கக்கூடும்; ரோஷத்வத்துக்குத் தகுதியாகத்

+ இக்கதை ஸ்ரீவேங்கடாசல மாஹாத்மியத்தில் விசதம்

திருவடிமேலே யிருக்கவேண்டிய திருத்துழாய் திருமுடிமேலேறியிருந்தால் அவ்வளவரிலே அதன் ரேஷத்தும் குறைபடாதன்றோ; அதுபோலக் கொள்க.

பின்னே திருநறையூரையரைச் சிலர் “பெரியபெருமானே அனுபவிக்க இழிந்த இவ்வாழ்வார் திருமேன்கடமுடையான் பக்கல் போவானேன்?” என்று கேட்க; “ஆற்றிலே அழுந்துகிறவன் ஒருகாலேத் தரையிலே ஊன்றினால் பிழைக்கலா? மா என்று கால்தாழ்க்குமா? போல, இவரும் பெரியபெருமானுழகிலே அழுந்துகிறவராகையிலே திருமேனிலே கால்தாழ்த்தார்” என்றாராம். “ஒருவனைக் கனிபாடும்போது அவனுடைய வரலாறு சொல்லிக் கனிபாடவேணும்; பரமபதத்தில் நின்றும் ஸ்ரீமதுரையிலேதங்கித் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்தாப் போல ஸ்ரீவைகுண்டத்திலின்றும் திருமேனிலே தங்கியாய்த்துக் கோயிலுக்கு வந்தது; அவ்வரலாற்றைப் பாடுகிறபடி” என்றும் ஒருகால் அருளிச்செய்தாராம்.

கமலபாதம்—ஸட சொற்றொடர்.

(க)

உவந்த வுள்ளத்தனும் உலகமளந்தண்டமுற *

நிவந்த நீண்முடிபன் அன்றுநேர்ந்த நிசாசரணா *

கவாந்த வெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழி லரங்கத்தம்மாண் * அரைச் சிவந்த வாடை யின்மேல் சென்றதா மென சிந்தனையே. (உ)

உவந்த உள்ளத்தன் ஆட	{ மகிழ்ச்சியோடு கூடிய மனதையுடைய ஒருவர் கொண்டு	வெம் சனை காகுத்தன்	கொடிய அம்பகளை யுடைய இராமயிரானாய்,
உலகம் அளந்து	{ மூவுலகங்களை யும் அளந்து	கடி ஆர பொழில்	மணம் பிக்க சோலைகளையுடைய
அண்டம் உற	{ அண்டகட்டாராகதனவுரு சென்று முட்டும்படி	அரங்கத்தி	{ ஸ்ரீரங்கத்திலே எழுந்தருளி யிருப்பவனான
நிவந்த	உபாத்தியை அடைந்த	அமமான	எம்பிரானுடைய
நீள் முடிபன்	{ பெரிய திருமுடியைய யுடையனாய்	அரை	திருவணையில் (சாதகிய)
அன்று	முற்காலத்தில்	சிவந்த ஆடை யின்மேல்	{ தீதாமபாததினமேல்
நேர்ந்த	சுதித்து வந்த	என சிந்தனை	என்னுடைய நினைவானது
நிசாசரணா	ரேஷனாகளை	சென்றது ஆம்	பதிந்ததாம்.
கவாந்த	உயிவாங்கின		

கருத்து:—கீழ்ப்பாட்டில், “திருக்கமலபாதம் வந்து” என்றதும், இப்பாட்டில் “ஆடையின்மேற் சென்றதாமென சிந்தனை” என்றதும் உற்றுநோக்கத் தக்கவை. முதலில் எம்பெருமான் தானாக ஆழ்வாரை அடிமைகொள்ள மேல் கிழுகதடடியும், பிறகு ஆழ்வார் ருசிகண்டு தாம் மேல்கிழுகிறபடியும் இவற்றால் தோற்றமும், சன்ற நாகானது தன்கன்றுக்கு முதலில் முலைசுவை தெரியாமை

யாலே தானே தன்முலையை அதன் வாயிலே கொடுக்கும் ; பின்பு சுவடறிந்தால் நாகு காற்கடைக்கொண்டாலும் கன்று தானே மேல்விழும் ; அப்படியே, திருவடிகள் தானேவந்து போக்யமானவாறு கூறினர் முதற்பாட்டில் ; இதில், தம் முடைய கெஞ்ச சுவடறிந்து மேல்விழமாறு கூறுகின்றனரென்க

உலகமளந்த வரலாறு : மஹ படுபென்னும் அஸ்ராராஜன் தன் வல்ல மையால் இந்திரன் முதலிய பாலகையுமென்று மூன்று உலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டு செருக்குற்றிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமலைச் சரணமடைந்துவேண்டி அப்பெருமான் குள்ள வடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு காசயபமா முனிவனுக்கு அதிதி தேவியினிடம் தோன்றிய பிராமண ப்ரஹ்மசாரியாகி, வேள்வியியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அணந்தையுக் கொடுத்தவந்த அந்த மாவலிட்டுஞ்சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன் காலடியால் முவடிமண்வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தானாவர்த்துத் தத்தஞ்செய்தநீரைக் கையிலேற்று உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளவிவளாந்து ஓடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோடியால் மேலுலகத்தையுமளந்து, தாமதாபெற்ற மறரோடிநிலத்திற்கு இடமில்லா தொழியவே அதற்காக அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனது முடியில் அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினன் என்பதாம். பூலோகத்தை அளந்தநில அதன்கீழுள்ள பாதாளலோகமும் அடக்கிற்று ; எனவே எல்லா வுலகங்களையுமளந்ததாம். இச்சரித்திரத்தினால், கொடியவரை அடக்குவதற்கும், இயல்பில் அடிமையாகின்ற ஆணைத்துயிரையும் அடிமைகொள்வதற்கும் வேண்டிய தந்தாம் வல்லவன் என்பது போதரும்

உலகங்களுக்கும்போது அடிபாரோடு அஹங்காரிகளோடு வாசிடற எல்லா தலையிலும் திருவடியைவைத்து அவர்களை தடியாக்கப்போகிறோமென்று எம் பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கொண்ட உகப்பை வெளியிடுகிறார். உவந்த உள்ளத்தினாய் என்று

நிசாசரர், காசுத்தன், சித்தனை—வடசொற்கள் நிசாசரர்—இரவில் திரிய மவர்களிறே ராகுதஸர்கள். காசுத்தன்—சுருத்தஸ்தனென்று ப்ரவரித்தி பெற்ற அரசனது குலத்திற் பிறந்தவன் ; (பூராமன் ;) எருதுவடிவங்கொண்ட இந்திரனது முகப்பின மேலேறி புத்தஞ்செய்யசென்றதனால் இவ்வரசனுக்குக் கருத்ஸ்தனென்று பெயராயிற்று. [கருத்-முசப்ப ; ஸ்தன்-இருடபவன்.]

“நியிர்ந்தீண்முடியன்” என்பதுப் பாடம்

(உ)

மந்திரபாய் வடவேங்கட மாமலை * வானவர்கள்

சந்திசெய்ய நின்று னரங்கத்தரவி னணையான் *

அந்திடோல் நிறத்தாடையு மதன்மேலயனைப் படைத்ததோரேழில் *

உந்திமேலதன்றோ அடியேனுள்ளத் தின்னுயிரே.

(ங)

மந்தி குரங்குகள் னனை

பாய் { ஒரு கிளையில் நின்றும்
மறறொரு கிளையில்
பாயப்பெற்ற

வடவேங்கடம் { வடகிளையிலுள்ள
மா மலை { திருவேங்கட மெனனும்
துருமலையிலே

வானவர்கள் சித்தவஸூரிகள்

சந்தி செயல் { சூகக்ளக்கொண்டு ஆராதிக
கின்றான் { குமபடி திறப்பெறைய

அரங்கத்து கோயிலிலே

அரவு இன { திருவனந்தாழ்வானுகிற
அணையான { பேரக்யமான படுக்கையை
புலியான அழகிய
மணவாளனுடைய

அதரி போல { செவ்வானம்போன்ற
கிறத்து { நிறத்தைபுடைய திருப்
ஆடையும் { பீதாம்பரமும்

அகனமேல் அப் பீதாம்பரத்தினமேலே

அபனை { பிரமணப் படைத்த
புடைத்தது { ஒட்டந்த அழகையுடைய
ஓர் எழில் { திருநாபிகமலமும்
உகத்தே மலது { ஆகிய இவற்றின
அனனே { மேற்படிந்ததன்றோ

அடிகேன { என்னுடைய மனஸுவிலே
உள்ளத்து { வினங்குகிற இனிதான
இன உயிர் { ஆமலவருபம்.

கருத்து:—“ அடியிலுள்ளத்தின் னுயிர் எழிலுந்திம்மலதன்றோ ” என இனையயும் இங்கு வாராகங்களைக் கூறியது சபரான ஸம்ஸாரிகளைக் கூறிய வாரும். * கின்ற வர சிலலா நெஞ்சினையுடையராய ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகிற கூழாந்தரபல காமிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு வாராகங்களை ஒத்த சித்தர்சநமாம்

பரமபதத்திலே கைங்கர்யஸாம்ரஜயத்துக்கு முடிசூடியிருக்கிற முக்தரும் சித்யரும் தேவோசுதமான தேஹங்களைப் பரிசுரவரித்துக்கொண்டு திருமலை யிலே வந்து கைங்கர்யங்கள் பண்ண, அவற்றைப் பெறுகைக்காக அங்கே சித்ய ஸங்கிஹிதனாயிருக்கும் தீரங்கராதனுடைய திருப்பீதாம்பரத்திலும் திருநாபி கமலத்திலும் என் சிங்கை குடிக்கொண்டதென்கை

‘வடவேங்கடம்’மலை கின்றான்’ என்றவுடனே, வருந்தி எற வேண்டும்படியான திருமலையும் நம்போன்றவர்களுப் பரமபதம்போல அரிதேயன்றோ என்று சிலா குறைபட, உடனே, ‘அரங்கத்தரவினனையான’ என்று எளிமையை அருளிச்செய்தபடி.

“அத்திபோல்கிறம்” என்பதற்கு-அடியாருடைய அஞ்ஞானவிருளைக் கழிக்கவல்ல நன்ஞானமாகிற ஸுரீயாதயத்துக்குக் கிழக்கு ஸுத்யைபோலவும், அவர்களுடைய தாபத்யத்தை ஆற்றுகற்கு மேற்கு ஸுத்யைபோலவும் இராகின்ற, என்று கருத்துரைப்பா துப்புற்பின்னே.

முதற்பாட்டில் ஆதி என்ற அடைமொழியால் எம்பெருமானாகருச்சொன்ன ஜகதகாரணத்வத்தை இடப்பட்டில் மூன்றாமடி கிளைத்திவ்விறது போலும்;

“சூரியோஷ்வஸூரஃ சித்யஜிஹ்வெஹிகா
சிவாஷ்வஸூரஃ பாரிதிவிதகாந் விவடிபநு;

வினொந-பால்வெலா வியிவிவரிசா நா லவதஃ
கஉநுஞ்ஞ டுஊரீவாவழிதி விஜானபதி நஃ "

தீரோதேவா ஸ்துல்பா: த்ரிதயமிதமத்வைதமதிகம்
தரிகாதஸ்மாத் ததவம் பரிதி விதர்க்காந் விகடயந்
விபொர்நாபீபத்மோ விதிசிவ நீதாநம் பகவத
ததந்யத் ப்ருபங்கீ ரவதிதி ஸித்தாந்தததி ந ||

என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவஸூக்தி இங்கு அதுஸாதிககத்தககது

"சக்திசெய்யசின்னான்" என்றவிடத்து, சக்தி என்பதற்கு ஆராதகம் என்று
எப்படி பொருள் பிற்தென்னில்; சக்தி என்று ஸந்தப்பாவந்தனத்துக்குப்பேராய்
அது ஸ்ரீபகவதாஜஞாய பகவத்கைங்கர்யரூபமாகையாலே 'லக்ஷிதலக்ஷணை' என்
னும் முறையால் பகவதாராதகத்தைச் சொல்லிறனாகிறதென்று கொள்ளலாம்.

நின்றன்-வினைபாலனைபுற பெயர் ... (௩)

சதுரமாமதிள் குழிலங்கைக் சிறைவன் தலைபத்து
உதிரலோட்டி-ஓர்வேங்களை யுய்த்தவனோதவண்ணன்
மதுரமா வண்போட மாமயிலா டரங்கத்தம்மாள்: திருவயிற்
றுதரபந்த மென்னுள்ளத்துளநின் றுலாகின்றதே. (௪)

சதுரம	நாரச்சதுரமாய்	வண்டு	வண்டிகளானவை
மா	உயர்ந்திருக்கிற	மதுரமா	மதுரமாக
மதிள் ஆடி	மதினகளாலே சூழப்பட்ட	பாட	இசைபாட
இலங்கைக்கு	லங்காகதரத்திலிரு		(அதற்குத் தருகியாக)
இறைவன்	நாந்ருன இராவணனை	மாமயில ஆடு	{ சிறந்த மயிலகன கூத்தாடப் பெற்ற
சூட்டி	{ (முதல்களாய் உத்தமதில) தேவகுடி ஷிமமடி செய்து (மதுரம் போயில்)	அரங்கத்து அமரன்	{ திருவாரங்கத்தில் எழுந் தருளியிருக்கும் ஸ்வரம்பு மான ஸ்ரீரங்கநாத ஹஸைய
தலைபத்து	(அவனான்) தலை: தகம்	திருவயிறு	{ திருவயிற்றில் சாத்தியுள்ள 'உதரபந்த' பென்னும் திருவாரணமானது
உதிர	{ (பனங்காய்ப்போல) உதிரும் படி	என உள்ளது துள் விந்து	{ என 'நரசி'னுள் நிலைத்து நின்றது
ஓர் மேல் தணை	சூரபுரம்		
உயர்தவன்	கூரமரபன அமரமாதிகள் (சூரமரபன அமரமாதிகள்)		
நிதம்	{ மடலம் என்ற (குளிரகம்) வண்ணம்	உலகினதது	உலகினதது

கருத்து.—சூரபுரம் வதங்களைபெல்லாம் திரட்டிக்கொணராதது சீராதது வைத்
தாற்போல செறியும் துணைமையும் உயர்த்தியமுடைத்தாய் அஷ்டதிக்கபாலகா
களுக்கும் எட்டிப்பார்க்கவொண்ணாத மதின்களால் சூரமரபு கருந்த இலங்

கைக்கு அரசனான இராவணனை முதலநாட்டோரில் மிகவும் இளைக்கப்பண்ணி
 “சகாலசாபஞ்ச முமோச வீரஃ” என்றபடி-அவன் சளைத்துட்போய் வில்லையும்
 பொகட்டு ஒன்றுஞ் சொடமாட்டாது வினாவளவிலே அவன்மேல் இரக்க
 முற்று ‘அப்பா’ இன்று மிகவும் இளைத்தாய்; இப்போது உன்னை ஒரு கொடிப்
 பொழுதில் உயிர்தொலைக்கக் கூடுமாயினும் அது தர்மமல்லவென்று விட்டிட்டு
 விடின்; இன்றுபோய் காளை வா’ என்று சொல்லியனுப்பி, அப்படியே அவன்
 மறுநாள் மிக வல்லவன்போல வந்து நின்றவாறே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோ
 கித்து அவன் தலைகளை அறுத்துத்தள்ளின வரலாற்றை அதுஸகதிக்கிரா முன்
 இரண்டடிகளில்

ஒட்டி என்பதற்கு இராவணனைபோட்டி என்று பொருள்கொள்ளாமல்,
 ஓர் வெங்கணைவை ஒட்டி என்று பொருள்கூறுவதும ஒன்று

ஓதவண்ணன் - நண்டவர்களுடைய பாபத்தையும் தாபத்தையும் கழிக்க
 வல்ல கடலபோன்று சயாமளமான திருமேனியையுடையவன் திருவயிறு உதரம்
 என்று புருகத்தியன்றோவென்று சங்கிகளேவென்டா; ‘உதரபந்தம்’ எனபது திரு
 வாரணத்தின் பெயர்; அது திருவயிற்றிற் சரத்தப்பட்டுள்ளமையைக் கூறி
 யிருப்பதாக உணர்க. “ஸரஸ்வரொஜஸுஹாயதேகக்ஷணம்—ஸரஸ்வ
 ரோஜஸத்ருசாயதேகக்ஷணம்” என்பதுங் காண்க

“திருவயிற்ற்தரபந்தனம்” என்றும பாடமுண்டு.

(ச)

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து*என்னைத்தன்

வாரமாக்கி வைத்தான் வைத்ததன்றி யென்னுள்புகுந்தான் *

கோரமாதவம் செயதனன் கோலறியே னரங்கத்தம்மான்*திரு

ஆரமார்பதன்றோ அடியேனை பாட்கோண்டதே

(ரு)

பாரம் ஆய { பொறுக்கமுடியாத
சமையாயிராவின்ற

பழ வினை { அநாதியான பாபங்களின்

பற்று { சமாதததுதைத
அறுத்து { தொலைத்து

என்னை { (அதனால்) பாபம் நீங்கப்
பெற்ற) அடியேனை

தன் உயர் { தன்னிடத்தில் ஆன்
ஆகதி { உடைமருகப் பண்ணி
வைத்தான் { வைத்தான (ரங்க தன),

வைத்தது { இப்படி செய்துவைத்தது
அன்றி { மல்லாமல்

என்னுள் { என ஹ்ருதமததிலும்
புகுந்தான் { ப்ரவேசித்தது விட்டான்;

{(இப்படிப்பட்ட பாசகிடத்தைப் பெறுதற்கு
உறுத்பாக நான்)

கோரமாய { உகரமான பெரிமதொரு
தவம் { தபஸ்ஸை

செய்தனன் { (முற்பிறவியில்) செய்திருப்
கொல் { போனோ எனனவோ?

அறிவேன் { அறிகிறேன்வலை,

அரங்கத்தம்மான் { புரீரங்கநாதஹ்ருதம்
அமான்

திரு ஆரம் { ப்ரீரமாயைம முகனாஹா
ரத்தைம உடைத்தான

மார்பு அது { அத்திருமா பன்றோ
அன்றோ

அடியேனை { நாஸனான என்னை

ஆள் { அடிமைப் படுததிக
கொண்டது { கொண்டது.

அடியார்களைப் பரிந்து காததருளவல்ல பெரியபொருட்டியாரும், ஸர்வரக்ஷ கத்வத்தை வெளிப்படுத்தவல்ல ஹாரமும் திகழப்பெற்ற திருமார்பின் அழகை என்னை ஆடபடுத்திக்கொண்டதென்கிறார்

காலமுள்ளதனை புன் டராயச்சித்தம் பண்ணினாலும் கழிக்கவொண்ணாத படி வளார்த்து செல்லுகிற என் தொலைத்தீவினைகளை வாஸனையோடுகூட அடியறுத்து அடியையனை நிஷ்கலமஷனாகித் தன்னிடத்தில் பசுத்தாழ்முடையவனாக ஆக்கிக்கொண்ட மாதிரித்தோடு நிலலாமல, இத்தனைகாலமாய்ப் பாவங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருந்த என்னெஞ்சை அப்பாவங்களை யோட்டி விட்டுத் தனக்கிருப்பிடமாக்கிக் கொண்டான் ஸ்ரீரங்கநாதன் என்கிறார் முன் அடிகளில். “கல்லும் களைகடலும் வைகுந்தவானமும், புல்லென்றெழுந்தனகொல் ஏபாவம்-வெல்ல, நெடியான் சிறகுகரியா னுள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத்தகம்” என்ற பெரியதிருவந்தாதிப பாகரம் இங்கு அறுவந்திககத்தகும்.

தன்விடடைத் தான் ஆளவொண்ணாதபடி நெடுநாளாக ஆக்ரமித்துப் போந்த குறும்பர்களைச் சிறத்தோடு ஓட்டித் தூத்திவிட்டு மோனாணிபபுடன் தன் விட்டில விஜயஞ்செய்கின்ற மஹாராஜன்போல, அடியையனுடைய நெஞ்சை எம்பெருமான் தன்னதாக அபிமானித்து அரியபெரிய காரியங்கள்செய்து வந்துபுகும்படிக்கீடாக நான் எந்த ஜம்மத்தில் என்ன தபஸ்ஸு பண்ணினேனோ தெரிடவில்லையே! என்று தடுமாறுகிறார் முன் குமடியில். “பெண்ணுலாஞ் சடை யினானும் மிரமனுமுன்னைக் காண்பான், எண்ணிலாஆழிசூழி தவஞ்செய்தார் வென்கிறிற்” என்றபடி-மெய்யே தவமபுரிந்த டெரிபோர்களும் இப்பேறு பெருமல் வந்திரிந்ரு, கமக்கு அசிந்திதமாக இப்பேறு வாயத்தது தீவாமான தொஞ் அபூரவ தபஸ்வியின் பலனாயிருக்கவேணுமென்றும், அத்தபஸ்ஸு தம் முயற்சிபால் நிகழ்த்தவல்லவென்றும், எம்பெருமானே இதற்கு நோன்புநோற்ற வன் என்றும் இவருடைய உட்கருத்தாமென்க

இனி, செய்தனன் என்பதைத் தன்மைவினைமுறையாகக் கொள்ளாமல் படர்க்கைவினைமுறையாகக்கொண்டு, இப்படி என நெஞ்சினுள் புகுவதற்கு எம்பெருமான் உபயகாரியரிமத்தியத்திலே நின்றுகொண்டு என்ன கருத்தவம் புரிகதானோ? என்பதாக உரைத்தருளின தூப்புறபொனை விபாக்கியானமும் மிக்க பொருத்த முடைத்தேயாம் அந்த முரிவாஹரப்பாகததில், “இது அதிவாதகாப்பமாக உதப்பிவகித்தபடி” என்று ஊழை ஒருவரி வரைந்து அச்சிட்டிருப்பது ஆது நிகாங்களின் கைச்சரக்காயிருக்கவருக்கும் ஷடயானைப் பெறுதற்கு எம்பெருமான் படுகிறபாடு இப்பிச்சுக்களுக்கு என்ன தெரியும்? அநாவருத்தி ஸூத்ரா ஸ்ரீபாஷ்யததில் “நவவாஜிவாரா ஷஷ்ணுத்யஸங்கஜ் சுத்யய-பிரியம் ஜ்ஞாமி நஹாஸா—கச பரமபுருஷஸ்ஸாதப ஸங்கபப. அத்யந்ததபரியம ஜ்ஞாமி நம் ஸப்த்வா” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸப்த்வா என்ற பரமாஸத்தைப் பெரியவாச்சானபின்னே திருவடிகளிற் பணிந்து கேடகப் பெற்ற நம்மீதகிகன திருந்தி உரைத்த இச்சுவடறிவார் ஆகொல?

பாரம், கோரம், ஆரம் என்பவை வடசொற்களின் ஸிகாரம், வாரம்—
பஞ்சபாத்தம (ரு)

துண்டவேண் பிறையன் துடர்தீர்த்தவன் : அஞ்சிறைய
வண்ணோழ் போழில்கு ழரங்கநகர் மேயவட்டன் :
அண்டாண்ட பதிரண்டத்தோருமாரில மேழுமால்வரை : முற்றம்
உண்டகண்டங்கண்ட அடிவேளை யுயடக் கொண்டதே. (க)

துண்டம்	{ ஒரு துண்டாயிருக்கிற (வெட்டாத்தரம்-ன்)	அண்ட	{ அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவர்களெல்லாம்
வேண் பிறையன்	{ வெணமுறத் தந்திரனை (முடியிலே) உடைபடுதல் வெணுடைய	அண்டம்	அண்டங்களை யும்
அரம்	{ (பிசைசெய்துத் திரிந்த) பாதகத்தை	பதிரண்டம்	அண்ட வரணங்களை யும்
தீர்த்தவன்	தோக்கினவனும	ஒரு மரங் கலம்	{ ஒப்பற்ற மஹாப்ருதிவியையும்
ஆர சிறைய வண்டு	{ அழகிய சிறகையுடைய வண்டின	எழு மரங் கலம்	{ எழு குலாவதன்களையும்
உழு	உழைக்கிற மரம்	முற்றம்	{ சொல்லச் சொல்வத மற்றெல்லாவற்றையும்
பெ-ழில குடி	சேரலைகள் குழம்பெற்ற	உண்ட	அழுதுசெய்த
அரங்கம் நகர்	நிருவரங்கப் பெருநகரில	அண்டம்	{ திருக்கழுத்துக்களை
மேய	மேயுருதியிற் ற	அடியேனை	தாஸனான என்னை
அபயன்	{ ஸ்வரம்புமான ஸ்ரீமங்கலத்தனுடைய	உயயக கொண்டது	{ உலுவிடப்பட்டது.

ஒருகாலத்திலே, பாரமசிலன், தன்னையே போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது உலகம் பாரகது மபஞ்சவதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது கிரமோஷனைக் கிளவிடெடுத்துவிட்ட, அககபாலம் அட்படியே சிவனாகையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என்செய்வது?' என்று உலகம் உலகம், கிவராகையும் முனிவர்களும் 'இப்பாவத்தொலையப் பிசைசெய்துக்கொண்டு என்னைக்குக் கபாலம் நிறைபெறா, அனதைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் கலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிசைசெய்துக்கொண்டே வருந்தித்திரிதும் அககபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருகாலம் கிரகம் பிசைத்தபடைத்து அவரு எழுந்தருளியுள்ள நாராயண ஸ்ரீரத்தியை உணவாகி தீர்த்தப்போது, அருடமான் 'அககபாலம்' என்று பிசைக்கப்பட்ட உடலை அகநிறைத்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதும் இவ்வாறாய்வுமுக்கூறல், ஸ்ரீமங்கலாபணனுடைய பாதவத்தை வெளியிடவாறு. காலவரனென்று 'பயமுடை' ருதான் கமவசரனென்பதும், தன்னையே தான் காழித்துக்கொள்ளாமல் உலக இவனே ஸ்ரீராவர்க்கும் கிரகபகதாசன்களுக்கும் மாட்டானென்பதும், ஸ்ரீமங்கலாபணனை ஸாவாநிஷ்ட நிவர்த்தகன் என்பதும் கனகு வெளியுதல்.

அஞ்சிறைமலண்டு • ன்றது ஞானனுட்டானங்கள் நன்கு அமைந்த ஆசிரியர்களைக் கூறியபடி. பலவகை மலர்களிலுஞ் சென்று அவற்றின் ஸாரமான தேனை அம்மலர்கள் கெடாதபடி கவர்ந்து உண்ணுந்தன்மையனவான வண்டிகளை, பலவகை சாஸ்தாங்கனிலும் அலகாறுவீதது அவற்றின் ஸாரமான தத்துவப்பொருளை அந்நூலகள் எழுப்பாதபடி கரவீத்து அதுபவிக்குந் தன்மைபாரண ஆசாரியராகச் செல்வத்தடடில்லை.

சிறகுதள் வண்டிகளின் கமர்த்துக்கு ஸாதகமாவது போல ஜ்ஞாந்ரதுஷ்டாநங்கள் உன்லாதத்திக்கு ஸாதகமாமென்க

காரணவஸ்தையில எல்லாக்காரியங்களையும் தன்பககலில் உபஸமஹரித்துப் பின்பு ஸ்ருஷ்டிக்குமாறு “வெற்றிபபேராக்கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உபயக்கொண்ட” என்றபடி ஸகலபதாரத்தங்களையும் பிரளயப் பெரு வெள்ளத்தில் நின்றும் தப்பவைத்துத் தன திருவபிற்றிலே அடக்கினோக்கின பெருநன்றியையும், இப்போதும் தம்மை ஸம்ஸாரஸாகரம் விழுங்காதபடி ஆட்படுத்திக்கொண்ட உபகாரதிசயத்தையும் ஆநந்தமாகப்பேசுகிறார் பின்னடிகளில்.

பெரியவாச்சான்பின்னை வியாககியானததில்—“சந்த்ரனுடைய சுத்யத்தைப் போக்கினுனென்றுமாம்” என்று அந்ததாந்தரமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் “துண்டவெண் பிறையின்” என்றும் ஒருபாடமுண்டுபோலே.

அண்டம், பஹிரண்டம், கண்டம்-வடசொற்கள் (க)

கையினூர்கரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்

மெய்யனார்*துளபவிரையார் கமழ்நீண் முடியேம்

ஐயனார்*அணியரங்க ஞரவினணைபிசை மேயமாயனார்*

செய்யவாய ஐயோர் என்னைச்சிந்தை கவர்ந்ததுவே.

(எ)

கையின்	திருக்கைகளில்	அணி	{ அழகுடொருந்திய திருவாங்கத்திற் கண்வளர்ந்தருள்பவராய்
ஆ	பொருந்தியிருக்கிற	அரங்கனார்	{
கரி சங்கு	{ சுரியையுடைய திருச்சுணையுடைய	அரவ துண அணை மிசை மேய	{ திருவனந்தாழ்வானுகிற இனிய திருப்பள்ளியின் மீது பொருந்திய
அனல்	{ தீவீககினத திருவாழிமை ஆழியர் { யும் உடையராய்,		
நீள் வரை போல்	{ பெரியதெரு மலைபோன்ற	மாயனார்	{ ஆச்சரியச் செய்கைகளை புடையாரான பூரீசங்கராதருடைய
மெய்யனார்	திருமேனியையுடையராய்	செய்ய வாய	சிவந்த திருபடவனமானது
துளபம் விரை ஆர்	{ திருத்தழாவின் பரிமளம் மிகப்பெருது (அதனால)	எனனோ	எனனுடைய
கமழ்	பரிமளம் பரின் மூளான	சிறுதை	நெருசை
நீள் முடி	{ உயர்ந்த திருவப்பேஷகத்தை புடையராய்	கவர்ந்தது	கொள்ளுகொண்டது ;
ஏம் ஐயனார்	எமக்கு எவ்விதமாய்	ஐயோ	(ஆகந்தாதிசயக் குறிப்பு.)

திருக்கடங்கு ஆயுதமாகவும் ஆபரணமாகவும் விளங்குகின்ற திருவாழி திருச்சங்குகளையுடையனாய், மார்ஸசங்கு-ஸ்களான கம்போன்றவர்களும் கண்ணாரக் காணுமபடியாகப் பெரிய பசுமாமலைபோன்ற மீனையையுடையனாய், அனைவரையும் சூழ்ந்த வலித்தனாபிநுதமபடிபை விளக்குகின்ற திருத்தழாயமலை அணிந்துள்ள திருவரிஷகந்தால் அஷங்கரிசுப்பட்டவனாய், திருவரங்கத்தில் திருவனாகா தான்மீது வயரிதொன்பயமுன அழகிய மணவாள இடைய கொல்லலக்கனி போர சிலந்த திருமகாரானது என் நெஞ்சைக் கவரகின்றமே 'இகழகு என் செய்வன்' என்கிறார்.

எம்பெருமானை முழுக்க அன்பிக்கப் பார்த்திருக்கையில் இடையிலே நெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்டுவிட்டமேத அகரம் 'இதற்கென்செய்வென என் பார் ஐபோ! என்கிறார். "பண்டை நெஞ்சுபநிகொடுத்தவென்னை அபியாயம் செய்வதே! என்று கூடபிடுகிறார்" என்பார் பெரியவாச்சான்மீனார் "ஐபோ வென்றது-ஆர்ச்சயத்தையாதல், அதுபவிக்க அரிதானபடியையாதல், அதுபவ ரஸதையாதல் காட்டுகிறது" என்பார் துப்பரமினார்.

சுரி-சங்குக்கு உன்னதொரு அக்ஷணம்.

(எ)

பரியனாகிவந்த வவுணனுடல்கீண்ட அமரர்க்

கரியலாதிப்பிரா னரங்கத்தமலன் முகத்து-

கரியலாகிட்டைபரந்து மீளிரந்து செவ்வரிபோடி அகீண்டவட்

பெரிமலாகண்களென்னைப் பேதைமைசெயதனவே

(அ)

பரியன் ஆகி	{ மிகவும் எதுவுமான வடிவை உடையனாய்கொண்டு	முகத்து	தருமுகமண்டலத்தில்
வந்த	(பாற்றலாதனை கலிய) வந்த	கரிய ஆக	சுதுதத் திருமுடையவைவரம்
அவுண்ண	{ அஸுரனுன இரணியனுடைய	உடைபரந்து	விசாலங்களாய்
உடல்	சரிந்தனத்	மீளிரந்து	பரகாசமுடையவைவரம்
கீண்ட	கிழித்துப் பொகட்டவனும்,	பசுவளி ஆடி	{ செவ்வரி பரந்திருப்பனவரம்
அமரர்க்கு	{ பிரமன் முதலிய பீதவர்க்கும	நீண்ட	{ (காதுவரை) கீண்டிருப்பனவரம்
அரிப	அணுகமுடியாதவனும்	பெரிய ஆக	{ பெருமை பொருந்தியவைவரம்
ஆகி	இகழ்காண்கூற்றும்	அக கண்கள்	அகத்தத் திருக்கண்களானவை
பிரான	பிறைபகராகனும்	எனனை	அடிமேனை
அரங்கத்து	{ கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கி	பேதைமை	{ உதமத்தனாகச் செயதுகிட்டன,
அமலன்	{ பரமபாவநனுமாகிய எம்பெருமானுடைய	செய்வன்	

எடபோதும் அழகியமணவாள இடைய திருக்கண்களின் பெருமையையே தாம் வாட்டுவருளி, பலரும் 'இவன் பேயன்' என்று ஏகம்படியான உன்மத்த

நிலைமையை அடைந்துவிட்டதாக அருளிச்செய்கிறார். “ஏழையராவியுண்ணு
மினைக் கூற்றங்கொலோவறியேன், ஆழியங்கண்ணிரான் திருக்கண்கள்
கொலோவறியேன்; சூழவுந்தாமரை காண்மலர்போல் வந்து தோன்றுங்கண்டிர்,
தோழியர்காவன்னைமீர்! என்செய்கேன் துயராட்டியேனே” என்று திருக்
கண்களில் சடுபட்டு நம்மாழ்வார் பட்டபாதி இவரும் படுகிறார் போலும்.

அவுண்ணுடல் கீண்ட வரலாறு:—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முத
லிய பிராணிகளாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின்
அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்ற இரணியன்,
தேவர் முதலியவர்களுக்கும் கொடுமைகள் இயற்றித் தன்னையே கடவுளாக
அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவனது மகனான ப்ரஹ்மலாதாழ்
வான், இளமைதொடங்கி மஹாலிஷ்ணுபக்தனாய் தந்தையின் கட்டளைப்படி
முதலின் அவனது பெயரைச்சொல்லிக் கல்விகற்காமல் நாராயணநாமஞ்
சொல்லிவரவே கடுக்கொப்பங்கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்மலாதனைத் தன்வழியில்
இணக்குவதற்குப் பலவாறு முயன்றவனவிலும் அங்கனம் வழிபடாத அவனைக்
கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன் திருமாலருளால் இறவா
தொழிய, ஒருநாள் ஸாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனைநோக்கி ‘அடா! நீ
சொல்லும் நாராயணன் என்பான் எங்கு உளன்? காட்டு’ என்ன; அப்பிள்ளை
‘நூணிலும் உளன், தூரும்பிலும் உளன், எங்கும் உளன்’ என்று உறுதியாய்ச்
சொல்ல, உடனே இரணியன் ‘இங்கு உளனோ?’ என்று சொல்லி எதிரில் நின்ற
ஒரு தூணைப்புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனிதரூபமும்
சிங்கவடிவமும் கலந்த நாவலிம்ஹமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து
வாசற்பீடியில் தன் மடியிடு வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கை நகங்களால்
அவன் மார்ண்பப் பிளந்து அழித்திட்டு ப்ரஹ்மலாதனுக்கு அருள்செய்தான்
என்பதாம்.

எம்பெருமானது அருள் ஒன்றையே நம்பி அவனுடைய சரணமே சரணம்
என்ற உறுதியின்றித் தன்முயற்சியாலே அவனைப் பெதலாம் என்று நினைப்பவர்
கள் தேவர்களாயிருப்பினும் அவர்கட்கும் அருமைப்படுவான் எம்பெருமான்
என்பார், அமரர்க்கு அரிய என்றார். திருக்கண்களை வருணிப்பன பின்னடிகள்.
கறுத்த நிறமுடைத்தாதல், விசாலமாயிருத்தல், ஒளிபொருந்தியிருத்தல்,
செவ்வரிபடர்த்திருத்தல் [சிறுகொடியோன்ற சிவந்தரேகை ஒடுதல்,] காதளவும்
நீண்டிருத்தல் இவை கண்களின் சிறப்புக்குறிப்பா மென்க. பேதைமை - அறி
வில்லாமையும், உம்மத்தமும், (அ)

ஆலமாமரத்தி னிலேமேலோரு பாலகனாய்*

ஞாலமேழுமுண்டா னரங்கத்தரவினனையான்*

கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்லதோரெழில்*

நீலமேனிஐயோ! நிறைகொண்ட தென்னெஞ்சினேயே.

(க)

மா	பெரிதான	முத்து	முத்துவடமும் (ஆகிய இவை
ஆலமரத்தின்	ஆலமரத்தினுடைய	தாமமும்	போன்ற பலலாயிரம்
இலைமேல்	(சிறிய) இலையிலே		திருவாபரணங்கள்)
ஒரு பாலகன்	ஒரு சிறு பிள்ளையாகி	முடிவு	எல்லைகாணமுடியாமல்
ஆய்		இவ்வது	அபரிமிதமாக விளங்கா
			நிற்கப் பெற்றதும்
ஞாலம் எழும்	எழுவுகங்களையும்	ஓர் எழில்	ஒப்பற்ற அழகையுடையதும்
உண்டான்	திருவயிற்றிலேவைத்து	நீலம்	நருகெய்தல் மலர்
	கோக்கினவனும்		போன்றதுமான
அரக்கத்து	கோய்விலே	மேனி	திருமேனியானது
அரவு இன்	திருவனந்தாத்வானாகிற	என்	எனது நெஞ்சினுடைய
அணையான்	திருப்பள்ளியினமீது	நெஞ்சினே	
	சாய்ந்தருள்பவனுமான	நிறை	அடக்கத்தை
	ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய		
கோலம்	அழகிய	கொண்டது	கொள்ளுகொண்டு
மா	சிறந்த		போயிற்று;
மணி ஆரமும்	ரத்தங்களாற் செய்யப்பட்ட	ஐயோ!	இதற்கென்செய்வேன்?
	வாரமும்		என்கிறார்.

தனித்தனி ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் ஈடுபட்டுப்போந்த ஆழ்வார், அவையையான திருமேனியை அருபவித்துத் தமது நெஞ்சு பரவசமாகப் பெற்ற பெருமையைப் பேசுகிறார் இப்போது.

ஓர் அவார்த்தரப்ரளயத்தில், மாகோபமமாக மிகப்பெரிதாய் வளர்ந்திருப்பதொரு ஆலமரத்தின் ஒரு சிறு பசுந்தளிரிலே, தாயும் தந்தையுமில்லாத தொரு தனிக்குழலியாய்ப் பள்ளிகொண்டு ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து கோக்கியருளின திருவரக்கநாதனது ஸகலதிருவாபரணங்களும் அவங்கரிக்கப்பட்டுள்ள கரியதிருமேனியானது எனக்கு ஸேவைஸாதித்து என் நெஞ்சினது கம்பிர்யத்தைக் கொள்ளுகொண்டு போயிற்றே! என்கிறார்.

“ஐயோ!—பசுசைச் சட்டையுடுத்துத் தனக்குள்ளைத் தடையக் காட்டி எனக்குள்ளைத்தடையக் கொண்டானே!” என்பர் பெரியவாச்சாண்டின்னை. “நான் என்னவற்றையும் நின்ற நின்ற அருபவிக்க வேணுமென்றிருக்க, அது பவபரிதரமான என்னெஞ்சைத் தன்பக்கலிலே இழுத்துக்கொள்வீதே! ஐயோ! என்கிறார்” என்பர் அழகியமணவள்ளப்பெருமான்நாயனார்.

கோலமா மணியாரங்களையும், முத்துத்தாமங்களையும், முடிவுஇல்லாத அழகையும், நீலநிறத்தையுமுடைய திருமேனி என்று உரைத்தலுமாம்.

நெஞ்சை நிறைகொள்வதாவது—மோவரிக்கச் செய்கை என்க. நெஞ்சினே—உருபுமயக்கம். ... (க)

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனும்வெண்ணெய்
உண்டலாயன் : என்னுள்ளம் கவர்த்தானை :
அண்டர்கோனணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் : மற்றென்றினைக்காணவே.

கோண்டல் வண்ணன்	{ காளமேகம்போன்ற வடிவை யுடையனும்	அணி அரக்கன்	{ (பூமண்டலத்துக்கு) அவங்காரமான திருவரங்கத்தில் கண்வளர்த்துள்பவனும்
கேவலன்	{ கோபால குமாரனாகப் பிறந்த வெண்ணெயமுது செய்த திருவாயை யுடையனும்	என் அமுதினை	{ எனக்குப் பரமபோக்ய மான அம்ருதமாயிருப் பவனுமான அழகிய மணவாளனோ
என் உன்னம்	வன்னுடைய தெஞ்சை	கண்ட கண்கள்	{ வேலிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்களானவை
சுயந்தாரனை	கொள்ளுகொண்டவனும்	மற்று ஒன்றினை	{ வேருென்றையும் (பரமபத நாதனை யும்)
அண்டர் கோன்	{ கித்யஸுமிருக்குத் தலைவனும்	காணு	காணமாட்டா.

இவ்வாழ்வார் 'அடியேன்' என்னும்தொழிய இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டு மளவிலும் தம்முடைய பேரும் ஊரும் பேச மறக்கும்படி தாம் பெற்ற அதுபவத் துக்கு இனி ஒருவிச்சேதம் (இடையூறு) வாராதபடி பெரியபெருமான் அருள் புரிந்தமையைக் கண்டு வியந்து அப்பெரியபெருமானுடைய திருமேனியிலேயே தாம் ஒரு நீராக லயம்பெற்றபடியைப் பேசித் தலைக்கட்டுகிறார்.

கோண்டல்வண்ணன்—கடலிலுள்ள நீரையடங்கலும் முகந்துகொண்டு காவேரிமத்தியில் வந்து படிந்ததொரு காளமேகம்போன்று கண்டாருடைய விடையைத் தீர்க்கவல்ல திருமேனியையுடையன் : அன்றி, மேடு பள்ளவாசியின்றித் தாழ்ந்தார் உயர்ந்தாரனைவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி காருண்யரஸத்தை வர்ஷிக்குமவன் என்றுமாம். கோண்டல்-தொழிலாகு பெயர்.

ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில், "யஸொஹம்ஸுஹெ மொநூதிதஸுஸு காவிராணசுஹிதௌ கவொலாவஹுராவிஹுநாவா தகஜஷபுமுகௌ—யசோந்தா ஸ்ருள்யக்ரோந்தமித கபுகாக்ரணமுதிதௌ கபொலாவத்யாமி த்மயநு பாத தத்தரஷகமுகௌ" என்ற ஆழ்வான், பண்டு யசோதைப்பிராட்டி முத்தங் கொடுத்த சுவமி இன்றும் அழகர் திவ்ய கபொலங்களில் திகழா நிற்குமென்று அதுபவித்தாற் போல, இவரும், பண்டு வெண்ணெயுண்ட முடைநாற்றம் இன்றும் பெரியபெருமான் திருப்பவளத்திலே கமழாநிற்பதாக அதுபவிக்கிறார்—கோவலனாய் இத்யாதி. தசாதசக்ரவர்த்தி, தன்னுடைய ராஜஸ்வரஸத்தைப் புஜிக்கவக்கு 'எனக்கொரு பிள்ளை வேணும்' என்று கோன்புகோற்றுப் பெருமானைப் பெற்றாற்போலே, ஸ்ரீநந்தகோபரும் "காணான் கடிமனையில் தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன்பெற்ற ஆனாயன்" என்றபடியே திருவாய்ப்பாடியில் கவ்ய ஸம்ருத்தி யடங்கலும் பாழிபோக வொண்ணாதென்று இத்தை அமுது செய்கைக்காக கோன்புகோற்றுப் பெற்ற பிள்ளையாய்த்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன். பெரியபெருமான் கொலுட்டை மோந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் நாளூறிந்ருமாம்.

உப்புச்சாராய் எட்டாசிலத்திலே யிருக்கும் தேவர்களம்ருதம் போலன்றிப் பரம மதாரமாய்ப் பரமஸுலபமாயிருக்கும் நான்கண்ட அமுதம் என்பார் என் அமுதினை என்கிறார். 'அமுதனை' என்று சிலர் ஒதுவர்; அப்பாடம் ரஸமற்றதா மென மறுக்க; ஆழ்வார்க்கு அம்ருததாதாத்ரியம் கிவகிதிமெயல்லது அம்ருத

தாத்தூப்பம் விவகரிதமன்று காணீர். “அளப்பரிய ஆரமுதை” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

மற்றொன்றினைக் காணா—அம்ருதபாகம் பண்ணினவர்கள் பாளையும் சோற் றையும் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பார்களா? “ஊவொ நாநுது மலதி— பாளோ நாய்தர கச்சதி” என்று திருவடி சொன்னாப்போலே இவரும் மற்றொன்றினை என்கிறார்—பெர்சொல்லவும் கடகிறபடி. பரவ்யூஹாதிகள், மற்றுள்ள அர்ச்சாவதாரங்கள் ஒன்றையும் காணமாட்டா என்கை.

“பண்டொன் சோலைவழுதிநாடன் குருகைக்கோன் சடகோபன்” என்றும், “அங்கமலத்தடவயல்கூழ் ஆலிநரடன் அருள்மாரி அரட்டமுக்கி அடையார் சீயம், கொங்குமலர்க் குழலியர் வேள் மங்கை வேந்தன் கொற்றவேற் பாகாலன் கலிபன்” என்றும் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் தம் ஊரையும் பேரையும் பாசரக் கணக்கையும் பரக்கச்சொல்லிக் கொண்டாற்போலே இவர் ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளாதொழிந்ததென்? எனில்; “மற்றொன்றினைக் காணா” என்ற மற்றொன்றில் இவையும் சேர்த்துவிட்டவபோலும். பரவ்யூஹாதிகளையும் வேறு அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்களையும் மற்றதாற்போலே தம்மையும் தம் ஊரையும் பாட்டையும் எல்லாவற்றையும் மற்றதொழிந்தாரென்ப.

அழகியமணவாளப்பெருமானாரை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி—“அங் லாதார் திருகாமப்பாட்டுப் போலே தம்மைச் சொல்லிற்றிலர்—விஸ்வரூப ததா நாநு—விஸ்வமா ததாத்மாநம்” என்கிறபடியே தாம் போகப் பவணராய்த் தம்மை மறக்கையாலே. பலம் உலதாபச்யந்தி யானையாலே அது இங்கே வலித் திக்கையாலே பலத்துக்குப் பலம் வேணுமோவென்று பலஞ் சொல்லிற்றிலர்.”

இப்பாட்டு அருளிச்செய்தவுடனே பெரியபெருமாள் அத்திருமேனியோடு ஆழ்வாரை அங்கேகரித்தருள; அனைவருங்காண அப்பிரானது திருமேனியிலே அந்தர்ப்பலித்துக் காய்ந்த இரும்பு உண்ட நீராயினர் என்று—ஸம்பந்தாயம் வல்ல பெரியோர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு:—அமலன் உவந்த மக்தி சதுரம் பாரம் துண்டம் கை பரி ஆலம் கொண்டல் கண்ணி.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அமலனாதிபிரான்
உரை முற்றிற்று

சாற்றக்கதி.

மன்னு மணவாள மாமுனிவன் மாண்புரைக்கு
மன்னபுக முண்ணங்க ராசிரியன்—சொன்ன
அமலனா திப்பிரா னாழ்வோருளா ராய்வார்
கமலைநாதன் தாட்குரைப்பர் காப்பு.